

Németh Erzsébet

Szitál a csend

Kifordítja szűrét
és pipára gyújt az est.
Bölcs homloka pórusaiban
szunnyadó fény pihen.
És szitál, szitál a csend...

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 3.000,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant

1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Rudnai Gábor

Por és hamu

Úgy kezdődött, hogy megszülettem,
s úgy végződik, hogy meghalok.
Egyikhez sem volt semmi kedvem,
de ha már így áll a dolog,
két pont között az egyenes
csak úgy tetszik, ha kanyarog.

Élek ugyan, de széjjelporladok,
csontjaimat felfalja a rák.
Két pont között az egyenes -
sehonnan sehová tart a világ.
Írjak-e? Kinek? Utókor se lesz.
Az adott szó csak engem kötelez.

Költők szájából ömlik a panasz.
Miért? A végeredmény ugyanaz.
Körtörténet a múlt, Képtelen Krónika.
Mindegy, mi a baj oka és foka,
melankólia vagy csak kólika.

Két pont között az egyenes
a Vidám Parkban ingyenes.
Emlékeimben néprádió recseg:
- Írók, írjatok remekműveket!

Választhatsz: fegyenc
vagy kegyenc.
Díjeső: hatalmi
jelvény, talmi
dicsőség, kamu.

Láthatok, feleim, éltemben is holtan,
vagyok aki vagyok, nem az, aki voltam,
csak por és hamu.

Kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Németh Dezső
Jöttem napkeletről

Jöttem napkeletről,
marhabőr sarum vásott, megkopott,
a hunok csillagát követtem,
anyám megálmodott.

Sok ízű vér frissíti szívemet,
kavarták századok,
áldott tüzekkel égettek
botló asszonyok.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 500,- Ft.

2007/3 61.szám Kis **LANT** az **INTERNETEN!** www.kislant.hu

Németh Erzsébet

Arcom ráncaiban

Most eltemetlek -
 (Nem tehetek másként):
 meghaltál bennem.
 Fájdalmak fájdalma
 gyászom,
 szemem a vérző sírgödör.
 Arcom ráncaiban
 kiszáradt rózsák,
 dobhártyámat
 harangok kiáltozása
 zúzza át,
 szapora lélegzés,
 kizökent ritmus,
 helyét kereső szív,
 reccsenő gondolat,
 hurokba lépés ...
 Rózsafüzér-imádság...
 feledés-percekből épül Babel...
 Lelkem olykor majd hozzád látogat,
 a vigasztalanság virágát
 újabbra cserélve fel,
 s elmondom
 mi történt körültem,
 ha igen...
 (történik egyáltalán)

De nem is biztos, hogy föltámadok.

2007. 03. 30.

Örök idők szobra

Kenyér és bor,
 kész a szobor,
 fából, fémből,
 kőből, pléhből
 utak mentén,
 templomokban,

téli éjszakák
 ólom súlya alatt
 téged is megszólítanak:
 föld és menny fia
 elcsorgó vérében
 zokog Mária,
 és nem tudni
 mit gondol Isten,
 mit gondolt mikor
 gyermekét elvitte innen,
 de hagyta megölni,
 szenvedni előbb
 bűnös-maradó
 emberek előtt.
 Mért nem öltött
 testet ő maga
 és jött el közénk
 a teremtő atya?
 Mért nem sújtott
 le Júdásra,
 "nem"-et kiáltva
 álnok árulásra?!

Tettének okait
 emberként nem értem,
 meghatóbb lehet így,
 de mégis csak szégyen...
 Kenyér és bor,
 kész a szobor,
 fából, fémből,
 kőből, fényből,
 utak mentén,
 templomokban,
 hogy téli éjszakák
 ólomsúlya alatt
 téged is
 megszólítsanak.

2007.

Németh Dezső

belém ismertelek

most hogy a kés is
 kivirágzott benned
 rámadott szavaid
 mutasd meg a napnak!
 mert kikönyökölnek
 a hazugságok életed
 ablakán

arcomra dobált szemeid
 leperegnek rólam
 hibás vagyok:
 belém ismertelek;
 magamra írt szerelmedet
 már nem fogja a radír
 s kibonthatatlan álmaidat
 dobtad ki velem
 mikor zuhansz
 arasznyi végtelened
 után
 utánam
 örök magányod
 felé

peregnek szádról a levelek

napok fakadnak
 hajnalra
 behorpadt völgyek
 sírnak

patak zörgeti
 köveit
 magányod gyökereit
 tépik a tomboló szelek

nem tudom magamat

beleültetni szavaidba:
 peregnek szádról
 a levelek

Ősz jön
 késfagyok
 élére zuhansz
 s összevérzi ruhádat
 az erdő

belevénültem vágyaidba

mondd ki
 kelletlen arcomat
 unalom magam
 fessd ki a szemedből
 belevénültem
 vágyaidba
 nem akarom
 szavaid karmával
 szétszaggatni
 emlékeimet

fürtös akácok
 mennek az úton
 eliramodó távol
 alatt a fák
 elhordják
 a csend kifeszítő
 virágait

utóvers

pitypangarcú réten
 fekszünk magunkon
 kimondtad váratlanul
 beismerhetetlen
 önmagadat

Molnár Rita

Felkészülni

Felkészülni
 Útra készen állni
 Sírni csak
 De nem sikítózni
 Aláírni és összehajtani
 Az utolsó levelet
 Kívánni minden jót
 Akinek még lehet
 Szerelmet vallani
 A virágzó fáknak
 Elszédülni
 A kék ég sodrában
 Integetni
 Arcomra mosolyt erőltetni
 Megbocsátani
 Nagyon-nagyon szeretni
 Akkor vallani
 Mikor már mindegy
 Bölcsket mondani
 Pedig élni
 Nem tudtam én se
 Elfogadni
 Nem pörölni
 Fekhelyemet elsimítani
 Hajamat is kibontani
 Majd bámulni
 Az utolsó idegen arcot
 És csak süllyedni
 Süllyedni
 Süllyedni
 El

Kovács Éva

Gyermek

kicsi bölcsőmben ringattam
 kisleányságom, mert örökké
 anyja után sóvárgott.
 szívem hiába dobbant
 csöppnyi mellkasán,
 csak zokogott s az ölemben
 kéredzkedett.
 itattam tejjel, mákonyal
 tömtem, bezártam, hogy
 elhallgasson végre.
 halkul már, csöndes,
 szomorú szemével csak
 átnéz a rácson.
 beletörődött, hogy hiába
 keresi a kalitka kulcsát,
 anyját nem leli soha többé.

Csend

elnyeltem a hangom.
 benyelt a csend.
 szívem percegése,
 óra kottyanása
 sorjázza arcod.
 fél bennem a félelmetes.
 halódik, fél szeme csukva.
 jobb karján tétova hívás,
 vállán tetoválás,
 elmosódó stigma.
 nem megy ez így nekem.
 csuklóm lecsuklik
 a kockás papírra.
 hűvösödő mozdulattal
 vésem mellkasomra:
 nem szerethetlek.

Csillag Tamás

Ébredések

Szelíd hangjára mindenki felfigyelt:

- Egy kávét kérek. A kocsmáros lassan végigmérte a hang gazdáját. Egy, olyan 18 év körüli iskolás. Az órájára pillantott: délelőtt fél 11.

- Én a helyedben, az iskolában lennék. A fiú a kocsmáros szemébe nézett.

- Nem tanácsot kértem, hanem kávét - mondta hidegen.

A kocsmáros máskor megpofozta volna szemtelenségéért, de most nem tette, maga sem tudta miért. Mindenki a fiúra nézett. Vajon ki fia lehet?

- Tejszínnel - hangzott nyomatékosan, mintegy lezárva a döbbenet okozta dermedtséget.

A kocsmáros gépiesen töltötte a kávét. A fiú szemét nézte. Sohasem látott még ilyen szemeket. Valami elmélázó, végtelen barnaság jéghideg csillogással. Egy őszinte ember szeme. Már tudja, miért nem pofozta meg. Fiatalkori önmagára emlékeztette. Amikor még őszinte volt...

A fiú megköszönte a kávét, fizetett és leült az egyik üres asztalhoz. Kíváncsi szemek figyelték minden mozdulatát, de őt ez nem érdekelte. Nem értették. "Nem baj, már megszoktam" - gondolta. Figyelni kezdte az embereket, próbálta megérteni, miért vannak itt.

"És én, én mit keresek itt?" - hasított belé a kérdés, de már el is múlt, úgy, ahogy jött. Válasz nélkül. Mosolygott. Mosolygott saját bizonytalanságán és kételyein. Aki nem ismerte, azt hihette, hogy boldog. Élvezi, hogy lóghat. Mindenki így gondolta, illetve majdnem mindenki. A kocsmáros felismerte a harcot, hisz már átélte egyszer és elbukott. Száműzte az érzést, bezárta lelke legmélyére, elfojtotta, megölte, nem vett tudomást róla, s lassan elfelejtette. Most azonban minden megváltozott. Újra látni akart, és írni. Ez a vágy lassan mindennél erősebbé vált. A kiszabadult érzés átjárta testét, döngölte az agyát, bizsergette érzékeit. Úgy érezte újjászületett, megtalálta régen elvesztett önmagát.

A fiúra nézett, látta rajta a vívódást, a mosoly mögötti töprengést, érezte fájdalmát. Rokonlelkek voltak. Ő volt az egyetlen, aki megértette: ezt a harcot mindenkinek egyedül kell megvívni. Hosszú és nehéz csata lesz, a legkönyörtelenebb ellenség önmagunk ellen. A fiú felnézett, már nem mosolygott, arca komoly volt, szemében égett az elhatározás. Győzött.

Kávéját lassan itta meg, s közben a jövőről töprengett. Tele volt tervekkel, tudta, megtalálta végzetét. Írnia kell. Felállt, felvette kabátját és határozott léptekkel elindult egy számára kijelölt úton, amit magának kell felépítenie.

Kinyitotta az ajtót és fogai közt elmorzsolta valami köszönésfélét.

Sose látták többé.

T. Fiser Ildikó

Fogadalom

Előttetek, mint esküdtszék előtt állok
Szavaim néma hallgatásba burkolom
Lelkem kiált izzón hajnali hallgatásba
Közeleg már a megtisztulás megváltása

Szél süvít városok nyitott kapuján át,
Pusztító ereje általunk, értünk született
Végigvágat törött szárnyát szélesre tárva
Magába zárva az útjába kerülő szemetet

Esőcseppek áztatják rég-szakadt kabátom
Hűvösen simul bőrömrre ingem maradéka
Csupasz bokámig, már térdemig ér a sár
Túlélni nem a kiváltságosok hagyatéka

Állok, csak állok, mint kit elfeledtek
A mocskos víz lelkem zugát is ellepi
Csontjaimban hideg szél járta fájdalom
Éhem, szomjam a vihar sem oltja ki.

Előttetek állok, kinek bírái vagytok
Néma szavaim értetek kiáltanak
Megtépázottan is embernek maradni
Fogadjátok meg fogadalmamat!

(2006)

Pákozdi Gabriella

voltál

voltál tenger s homok
boldogság-lábnymok
fénytócsa a havon
magasztos hatalom

világolt kezekben
világom szerelmem
összefont az idő
minden perc levegő

szívemen hordtalak
imádság-oldalak
sárgulok szétesek
hitetlen nélkülöd

csók

tenyeremben az arcod
mint forró csokoládé
felhevít - kortyonként
elmerülök benned
s nyelvemen olvad már
ajkad tejszínhab-puhasága

hiába

Fázós csempék alatt magány csörömpöl.
Tányérjainkra a múlt dermedt oda.
Forró vizet zubogtat most a vágyunk.
Ránk dől az ablak. Nincs több csoda.

Lelkes Miklós

Idő

Szállt a Folyó. Elvitt keresztes lángot,
s újat hozott. Egy új látszatvilágot.
S szomorú volt felismerő szemekben:
ami ismerős, az is ismeretlen.

Újra-újra az bántott, ami bánthat:
vért és könnyet miért kér annyi látszat?
Szállt a Folyó, s partján úgy voltam ébren:
hitetlenül valót álmodott létem.

Fényt dobott rám keresztek lengő lángja,
Anyag sötétből kilépő világa, -
de víz repült, s a volt-fényt visszavette
Folyó, Idő, az Érthetetlen Este.

Megérthetetlen. Fénynek, fényhiánynak
mi parancsol? Miért hullnak a vágyak
a Nagy Vízbe, mely száguld? Volt-remények
miért ígérnek újra Messzeséget?

A lélek miért fény-árny-vitte Semmi?
Miért nem képes önmagát szeretni,
megérteni Szálló Folyót, a Múltat,
a mélyben újravérző háborúkat.

Csend csengését tükrén villanó Szépnek,
melytől piros dal ég-gyümölcsé érhet?
Száll a Folyó, áldónak hitt Kegyetlen,
s vízszárnyain tűnődő Érthetetlen.

Partján vagyok, már mindenkitől távol.
A nemlét szélén Csillagom varázsol.
Varázslatától szemek újra fájnak,
de mégis kellesz képzelt Fényvarázslat,

kell a hullás, mely felemel Magasba,
titok, mely Titkok mély titkát kutatja,
az élet kell, nem ez: egy másik Élet,
a Részek tánca, mely felfed Egészet,

a Végtelen, véges győztes halála,
s születése, mely rálelt önmagára,
az Ember kell, ki nem volt soha s nincsen,
a Béke kell kinyíló szóban, szívben,

az a Béke, mely nincs és nem lesz holnap,
melynek zászlói sohasem lobogtak.
Száll a Folyó, maga a Végtelenség,
Idő, mely hozna egy megértőbb Estét,

de nincs, sehol... hát jobb tőletek távol:
behunyt szememben Csillagom varázsol,
s én megáldom, istenként, Messzeséged
Piros Csillag, Piros Dal, - Piros Lélek.

Sárközi Árpád

Rehabilitáció

Ei bb a lélek rokkantkocsijába
juttatták,
aztán a vétkük
beismerésének
motorját szerelték át
(lelkének) tolókocsijába: -

S most a humanizmus
dagasztja keblüket.

Bárdosi Németh János (1902-1981) és Káldi János (1922-1991) is gyönyörködtek a tó és Balatonfüred szépségében. Barátságos felkérésemre - még életük során - saját kezűleg leírták részemre a Füredről írt költeményeiket. Szívesen bocsátom ezeket a mai olvasók figyelmébe. Költői kézírataik a tegnapi irodalomtörténeti emlékeit őrzik.

Vas megye nagy hírű költőiként a dunántúli verselés fejlődésében emlékezetes helyet foglalnak el. Érzelmeket - költői módon - a festői Balaton háttéréből kiszökően újratelemek. Lírai alkotásaik gondolatban és előadásban jelesen kiforrott egészek. Költeményekben a természet szépségeinek eleven festői. A költői kép kidolgozásában szép jelzőket, magyaros kifejezéseket alkalmaznak. Nemcsak a nyelvvel bántak fordulatosan - a kortársaiknál tudatosabban és könnyedebben - , hanem verselő készségük és ritmikai érzékük is nagy volt. Verses formáik harmonikusak, tiszták, az új költői iskola művelőinek tekinthetők. Költészetüket, életvitelüket - különösen katolikus kortársaik - nagyra becsülték. Balatonfüredi ihletésű lírai gyöngyszemek maradandó érték-ként csatlakoznak a jeles költőelődök ottani megnyilatkozásaihoz.

Sárközy Vendel Gergely

Gyógyító reménnyel

Cs. É.-nek

Szép, virággal tavasz, s fény
a kékít egén, -
de még szebb a szép remény:
gyógyít szív rejtekén ...

Puskás Zsolt

Eretnek Istenek

részlet

Leplekbe burkolózik a Szellem
és megjelenik az ember.

Életünk azzal megy el,
hogyan lepleinket kitergessük

világnak csúfjára, világnak ékére.

Végül lepleink lehullnak
s megmutatjuk

meztelen önvalónkat
az Úrnak.

(...)

Az, hogy az ember
mit gondol,
mit cselekszik,
mit nem cselekszik
mit hallgat el
és mit mond?

- tisztán, önmagában
szellemi kérdés.

Ahogy gondolja,
hogyan cselekszi,
vagy nem cselekszi,
hogyan hallgatja el
és hogyan mondja ki?
- ez teszi emberré
az embert.

Bayer Béla

Mindinkább

Időbe került míg kitapasztaltam
a vadászok észjárását.
Kupacnyi kudarcba, de élek,
s bár mindinkább szálla leszek,
nem fog az átok. Hánánok és
Kajafások törnek álmaimra,
szarvas lelkeket mégsem sérthetik.
Rivalló kürtjük diadalt nem hirdet.
Agancsom ágbogán gyertya milliomm,
s ihatok gyémánt vizekből is.
Hamis ábrándot vágyam nem kerget,
csak parányból telhet eggyé az egész.
Mérték, szám és súly szerint.
Arányosan. Ünök szemérme villan,
tüllfátylát a köd eloldja,
s ez erdőnyi hazában
füvekre szállnak a csillagok.
A csaliton égi könny ragyog,
míg a nyiladék szegélyén megvirrad
a teremtő vigyázó tekintete.

Üveggolyó

Tudom, a tovatűnt napokat
vissza nem hozhatom.
A percet, melybe
tegnapi arcom égett,
elnyelte az enyészet.
Amim még megmaradt,
az talmi vagyon: gyarló
emberségemet hordhatom.
Noha jelenem szorításából
szökődösnek álmaim,
a remény üveggolyóit
még képes vagyok
a holnap sarkába gurítani.
Csordogál létem az idő szeméből,
noha könnyekké sohasem válhat.

Lelkes Miklós

A nyár közel jött

Németh Dezsőnek

A Nyár közel jött. Közel volt a felhő.
Kék tűz lobbant át lángfehér habon.
Erdő játszott megszokott összevisszát.
Ág-élet csüngött tört-hallgatagon.

Nincsből a Nincsbe mentünk és a fáknak
fényfóhásából zöld hullt és sötét.
Elragyogott egy menekülő könnycsepp, -
megértette a múlandó mesét,

s én voltam én, habár sohase voltam,
s mindig tudtam: lenni sem akarok,
csak nézni mint sodródni légi létben,
pityangcsend-buborékban csillagok.

A Nyár közel jött. Vele jött a Szépség,
e szintén-nincs, e furcsa félelem:
bánatot hoz virág örömszínében.
Vesztes győzelem színt vágó szíven!

Így van, igaz. Ám mégis kell a Szépség,
a Nyár, Közelség? Kellene, talán, -
de másik Nyár, másilyen szív-közelség:
egy Haza, amely Hazád, - és hazám.

Bronz bogár szállt tündér sugárhajára.
Nagy szemekből boldogság bánatát
hozta a Nyár, Dal, Csók, halott, tünékeny
Éden-Pokollal játszó Nincs-világ.

A Nyár közel jött, s becsapott a tündér:
Nincsből megyünk, és nem érünk haza.
Tört ág-életek. Utak elveszőben.
A hajnalban ott alkony-önmaga.

Piros égszélien alkony átaranylott:
jelző idő. Lett zöldből fekete.
A Nincs új Nincset, Szépséget teremtett.
Mosolygott jószág és gonosz mese.

Baráti Molnár Lóránt

Egy hangra

Ritmikus monotónia: mint vonatok csattogása.

Valami türelmetlenség, valami ismeretlen.
Valahol mindig úgy érzed, elég volt.
Életed lemérhető egyetlen napban.
Utánakérdezel már a dátumoknak,
s csak az évszakok változása tűnik a szemedbe
s a többi: csend. Pincemélynyi hallgatás.

Felkelsz, elindulsz.
Lehajolsz, felemeled.
Elindulsz és visszatérsz.

Miért marad benned csak kérdés a gondolat?
Mire vársz egy percig a kapu előtt?
Kikkel találkozol, ha eltűnsz az éjszakányi télben?

Besötétednek lassan a szobák körülötted,
tarkódon méretlenül dobol az idő.

Mint vonatok csattogása.

Rábaparti csend

Mintha sírnának a part menti fák
mert ez a forró vert-arany-nyár
nem duhajkodik felettük már
koronájuk között holnap véget ér

A csend is azúros habok
csobogásával lesz lassan teli
talán pásztortüzek lobognak távol
és dideregnek majd az élet dolgai

Hal úszik csobban elcikkan visszatér
csillámlik a víz ezüst pikkelyén
ülök a Rába partján a csendben
mindenütt halkan zizeg a lét

Dr. Domonkos János

Balatonfüredi ihletésű költemények

Bárdosi Németh János és
Káldi János költők

A Balaton legrégebb, világhírű üdülő- és
fürdőhelye Balatonfüred, amelyet
évszázadok óta felkeresnek a beteg
emberek, hogy a savanyúvíznél - *koráb-
ban így nevezték a szénsavas forrá-
sokat* - gyógyulást találjanak. A közel-
ben fekvő Tihanyi-félszigettel együtt jel-
legzetes pannon vidék. A Füred mögötti
hegyek természetes hátteret adnak a
városnak, amelynek déli határa a
Balaton. Neve történelmünkben, 1211-
ben, a tihanyi apátsági birtok
összeírásában szerepel először.

Váth János a füredi szépirodalomról
szóló tanulmányában (Vasi - Dunántúli -
Szemle, 1943. 122. old.) az első irodal-
mi alkotás, melyben Füredet emlegeti,
Majláth János (1786-1855) személyéhez
köti. Pedig első helyet Fejér Antal
táblabíró, költő, műfordító 1777-ben
megjelent döcögős verses leírása tartja.
Irodalomtörténeti értéke csak a kora
miatt van.

Aztán az egyre népszerűbbé váló
fürdőhely egyik központja lett a nemzeti
újjászületésért, reformkorért lelkesülő
államférfiaknak. A Horváth-házban
gyakran megfordult Kossuth, Széchenyi,
Wesselényi Miklós, Deák, Kisfaludy
Sándor. 1831-ben megnyitották a
Dunántúl első magyar nyelvű kószín-
házát, amely központja volt a
nyelvnevelésnek és a magyar dráma
fejlődésének. Ez időben alakult ki az

Anna-bálok hagyománya. 1846-ban
Füredről indult el Széchenyi kezde-
ményezésére az első balatoni gőzhajó, a
Kisfaludy.

Füred legnagyobb vendégei közé tartozik
a niklai remete, Berzsenyi Dániel, és
élete utolsó nyarát is itt töltötte
Vörösmarty Mihály. Petőfi 1841-ben két-
szer járt a Balaton mellett: júliusban
Pestről jövet Veszprém - Balatonfüred
vont az útvonala, majd átkelve a tavon -
*bizton segített a révészeknek az evezőt
húzni* - gyalog ment a Siócsatorna
partján Ozorára, a színtársulathoz. Ez
Mohácson feloszlott, és a költő Szigetvár
- Keszthely - Sümeg - Szombathelyen át
ment Pozsonyba és itt írt a balatoni
viharról: "Lánggal égő teremtette! / Nagy
a harag a szívembe, / Úgy háborog, úgy
hánykódom, / Mintha volnék a Balato-
non."

A magyar regényírás nagy mesterét erős
szálak fűzték Füredhez. Jókai Mór -
Budapesten kívül - itt tartózkodott
leghosszabb ideig s legszívesebben. Itt
írta sok nagy művét, az Aranyembert is.
Ady Endre feleségével, Csinszkával
nyaralt Füreden, de verseiben ennek
nincs nyoma. A tóról viszont maradt egy
szép kis verse:

"De a Balaton fölséges és csinos, /
Megdöböntő és altató, / A Balaton még
háborgásában is / Megnyugtató szent tó."

Balatonfürednek nagy az irodalma.
Szépsége, különleges hangulata mellett
annyi minden fűződik hozzá: érdekes
történeti események, kiváló személyek
megjelenése, a gyógyulás reménye,
amely évszázadokon át körülöngte,
széles körű irodalmat teremtett.

Szűkebb pátriám, Vas megye két kortárs
alkotó művésze a vonzó hangú költők:

Csillag Tamás

Hazaérek

Arcom tenyerébe temetem,
olykor hazaérek...
Mintha szívemen is érezném
melegét tenyerének.

Mosollyal gyógyít

Szemeivel szememben új fényt gyújtott,
kezével elsimítja arcomon a ráncot,
magához ölel és mosollyal
gyógyít, ha valami bántott.

És, mióta először csókoltam,
szerelme bennem örök verset ír,
ha mellettem van, eldobom a gondot,
szemétbe, mint az összegyűrt papírt.

Minden ember...

Minden ember a testvérem,
ezért könnyű gyűlölni őket néha.
Kimerítő az örökös törtetés,
néha rémisztően magas a létra...
És, ami még rémisztőbb,
két fok között ráébredni,
nekem is muszáj áldoznom, ölnöm...
Mi célja lehet az embernek
egymagában ezen a földön!?

Önismeret

Írás közben, ha szemem
metszőn, mélyen magamba ás,
tudom: nem vagyok se több,
se kevesebb, mint akárki más.

Áné Ági

ha...

Ha nem húzna a mélybe az örvény,
ha nem süppednék iszapba térdig,
ha nem fonna be hínártekervény,
kiúszhatnék a túlsó partig...

Léna Plo

Vagyok

A Mindenségbe | jöttem s lelkem
sóvárogva vágyja a Végtelent!
Csak egy atom vagyok s mégis a
Teremtőt magamban hordozom.

Hajtanám a Napot, adja nekem a
Csillagot, hogy a múló sötétségben
én is fény lehessek!
Az Időt int nekem, mennem még
nem lehet.

Apró csillámok hullanak le rólam
de itt kevesen törődnek a Jóval.
Ám a Hit kedvre derít, s a
Végtelen, rám kacsint!

2007-01-25.

Bányai Tamás

Mire költ a nyanya?

- Kirúgtak - mondta Péter. Hangsúly
nélkül, érzélem nélkül.
- Oltári! Tele vagy idővel! - lelkesedett
Taki.

- Hát most van.
- Akkor jöhetsz velünk a Balcsira. Leszünk
vagy tízen. Jön a Boronkai csaj is.

Péter szeme felcsillant. A Boronkai csaj!
Rögtön el is szontyolodott. Ahhoz pénz is
kéne! Törte a fejét. Kirúgták, de az utol-
só fizetését még nem kapta meg. Holnap
bemegey érte. Mennyi is az? Próbálta
kiszámolni. Elhúzta a száját. Az se sok.

- Nem is tudom. Nincs elég zsozsóm.
Taki megvonta vállát.

- Szerezz! Nem kéne kihagynod. Mondtam
már. Nagy balhé lesz. És jön a Boronkai
csaj is.

A Boronkai csaj! A múltkor már majd-
nem megdugta. Pityuliéknál volt buli.
Azaz csak zenét hallgattak. Pityuli
szerzett két új CD-t. Egyik se volt nagy
szám, de a Boronkai csajt elbódította.
Nem is húzódozott. Csak Pityuli anyja
csörtetett haza rosszkor. Hogy miért
nem tudták feltartóztatni valahol még
egy órára? Azóta csak egyszer találkoztak
a Nyugati Centerben. Dumáltak egy
jót, de ott nem lehet dugni. A Balatonon.
Ott lehetne.

- Hely van?
- Bakóék nyaralója üres - mondta Taki. -
Az öregek Olaszban vannak. Egy hétig a
mienk a kéglí.

- Le kéne menni!
- Mondtam, gyere. Szombat reggel
találkozunk a Déliben.

- Hát... nem is tudom. Pénz kéne.

- Ha szereztél, csörögj rám. Tudod a
mobilomat.

Na ja. Holnap péntek. Másfél napja van.
Mennyi fizetés jár? Három nap, jó, ha
hármát kap. Hát azzal kitörölheti.
Legalább egy tizes kéne még. De hon-
nan?

A mutter, gondolta, de máris elvetette a
gondolatot. Elég megpedzegetni, és a
mutter máris akkora balhé csap, hogy
ledőlnek a falak. Hát még, ha megtudja,
hogy megint kirúgták! Ezt nem is fogja
nagydobra verni. Majd ha visszajön a
Balcsiról. Akkor úgyis talál valami mást.

Bezzeg, ha lenne egy robogóm!
Elmehetnék pizzát kihordani. Nagy szart!
Majd osztogatok szórólapokat. Valami
lővét az is hoz.

A muttert csak hagyjuk ki a szórásból.
Szombaton így is várja majd a lét. Hát
most nem kap. Elpattan a húrja, de
kiheverte már máskor is. Most is ki fogja.
Meg nem is leszek otthon. Na, ja! Le kéne
menni a Balcsira. Már csak azért is, hogy
egy héttel később robbanjon a bomba. A
mutter akkor is ráér megtudni. Addigra
megdugja a Boronkai csajt.

Jó vagyok nála, gondolta. Pityuliéknál
már egész jól begerjedt. Ha nem
csálkázik éppen akkor haza Pityuli
anyja!

A nyanya!

Igen a nagy! Ő már jópárszor
kisegítette. Nem sokkal. Egy-két ezres-
sel néha. De mindig a legjobbkor. Nem
könnyű móka. Így is tartozik már neki.
Az öreglány meg jobban sopánkodik,
mint a siratóasszonyok. Nincs miből,
Petikém, tudod, milyen kevés a nyugdí-
jam. Anyád is mindig tőlem kér. Nekem
semmi se marad.

Hogy neki semmi!

Mire költ a nyanya?

Nem vesz magának semmit, még az utcára se jár le. Kaja van, az egyik félszoba az övé, semmire nincs gondja. Persze ad. Végül mindig ad. De ki bírja cérnával végighallgatni az előzetest? Már megint, Petikém? Hova költöd azt a rengeteg pénzt? A nyanyának gőze sincs arról, hogy mennyi a rengeteg lóvé. Még mindig azt hiszi, ezer forintból megveheti a fél világot.

Pedig nem tudok jobbat, gondolta, miután alaposan számbavette lehetőségeit. Csak a nyanya marad. Egy tízessel le kell vágni. Isten neki, káricsol egy fél órát. Legfeljebb felteszi a fülhallgatót. Zenét hallgat majd, és bólogat. Igen, nagy. Tudom, nagy. Persze nagy, kevés a lóvé. De énnekem most még kevesebb van.

Mit szólna, ha megkérdezné tőle: a nagy nem örült, amikor fiatal korában megdugták? Mert a Boronkai csaj örülni fog. Ahhoz meg le kell menni a Balcsira. Érted, nagyikám? Vonatjegy, kaja, esténként diszkó, strandbelépő meg ilyenek. Mindenütt levágnak. Pénteken a fizetését is úgy kellett kicsikarni abból a görnyedt hátú uzsorásból.

Hogy szombaton jár a lóvé. Csakhogy Vági úr kirúgott engem szerdán. Fizetés akkor is csak szombaton. Balhét akar, Vági úr? Zsarukat meg mentőket? Csaphatunk akkora banzájt, ha nem adja oda azt dzsuvás zsozsót, hogy idecsődül a bulvársajtó. A törvény szerint fizetni kell.

A törvényre csak megroggyant, mint jobbhorogra a méla bunyós. A franc se tudja, mit mond a törvény, de annak még a Vági úr se pofázik vissza. Csak előhúzza a brifkót, hogy rohadna le a mancsa.

Jobb is, hogy kirúgott, gondolta.

Robiztasson ukránokat három lepedőért. Még azt is lenyelte volna szombatig.

Egy tízes a nyanyától, talán elég is lesz. Előhalászta mobilját.

- Taki? Nem kamuzol? Tényleg jön a Boronkai csaj?... Na, csak azért... Rendicsek... Megyek... Oké, nyolckor a Déliben.

Ahogy számított rá, a nyanya bebódult.

Megint pénz kell? Csak kölcsön, nagyikám, csak kölcsön. De hát már így is... Egyszerre adom vissza, nagyikám, nem aprózzuk el. Egy göngyölegben az egészet. A jövő héten lóvé áll a házhoz. Hát nem szombaton? Nem most, de majd. Szórózni fogok. Ezer forintot, Petikém, de az az utolsó. Ezret, mamikám, ezret? A zsuga többbe kerül. Milyen zsuga? A vonatjegy, aranyos nagyikám, a vonatjegy. Nekem nem adnak kedvezményt. Elutazol, Petikém? Csak a Balcsira. Egy hét. Most kell menni. Nyár van, kégli van, és... Akkor sincs több, Petikém.

Az öregasszony eltűnt a félszobában.

Egy lepedő! Mire megyek vele? Van a nyanyának több is!

Na, majd meglátjuk!

Az öregasszony visszatért a nagyszobába. Markában szorongatta az ezrest. Úgy nyíltak szét az ujjai, mintha féltve dédelgetett madarat engedne el.

Tényleg csak ennyi van, nagyikám? Anyád is kért tegnap a gázszámlára. Nekem nem is maradt. A nyugdíj meg csak... Jól van, nagyikám, köszi. Nézd csak a tévét.

A párnája alatt tartja, vagy az ágytámla mögött. Egyszer már kiszúrta. A nyanya onnan húzta elő a bukszát.

Nézd csak a tévét, nagy. Elég hangos?

Felforgatta az ágyat. Átkutatta az éjjeli szekrényt. Ha nem dönti fel a lámpát,

HANS-GUIDO KLINKNER

versei

KÖLTŐ AZ OSZLOPON

(Der Dichter auf dem Seil)

Elzász szívének fonalából csavart az oszlop
melyen átíveli a nyelvek sorsfolyamát.

A nyelvvel egyensúlyozva a két
feloszthatatlan félrészt,
németet és franciát,
kezében tartva az óriásokat,
a Rajna innenső és túloldalán.
Gondolatokat, verseket és könyveket tart
itt ő és díjakat.

A strassburgi Dóm tornyában éppúgy,
mint a Vogézek magaslatain
vagy a Fekete erdőben.
Nem a zászlók tarka vászonában
lakozik a költői lélek.
Gyökerek mélyéből teremődik
versének ereje.

Addig
lesz béke,
amíg a költők
szabadon választhatják nyelvüket.

NAPRA NAP

(Tag um Tag)

Az idő tűzhelyében
elhamvad napra nap.
A hamu az örökkévalóságba hull.

KÉK HARANGVIRÁGOK

(Blue bells)

Szilfák,
tölgyek és gesztenyék, egy mesebeli
kastély
vigyázó őrei.
Kéklő szziromszőnyeg,
lebegés a mélység fölött.
Fény és szívárvány,
egy Isteni birodalom
tündérlő csöppjei.

Maradj a jelzett úton,
ne tipord el az ég küldte
virág-harangok
magát emésztő
sajdulásait.

Írország

A REMÉNY HÁLÓI

(Netze der Hoffnung)

Hajnalpír
hártvány a nyugodt tengeren,
kiszorítva lágyan az éj bársonyát.

Halászkok vetik ki a remény hálóját.

Taormina / Szicília

A verseket fordította Bayer Béla

- Bele. Bele az anyja úristenit! Eldugult a budi, jött fel a trutymó, meg a szenny, előntötte a fürdőt. Nyakig gázoltam a szarban. Akkor kihívtam a szerelőket, fel kellett törni az udvari követ. Na mi volt a csőben? A hús. Majd' lesült a pofámról a bőr, amikor kivették. Aszt még engem csesztek le.

Felnevettem. Kinek van olyan férje, aki szó szerint követi a neje utasításait? Egyedül Manynak. Ez meg el akar válni tőle.

- Most akkor elvász ezért? - kérdeztem.

- El én! De nem csak ezért, azért' is, mert más semmi hasznát nem veszem. Nem dolgozik, én tartom el, mosok, főzök rá, aszt még meg sem becsül. Meg ugye az a sok hülyeség, amiket csinál.... Mán beadtam a papírokat is a váláshoz.

- Láttam, hogy ő ezt már eldöntötte.

- És hova költözik az urad, ha elváltok?

- Kit érdekel? Úgy utálok mán, rá sem bírok nézni! A lakás az enyém, menjen, ahová akar.

- Láttam, hogy ezzel lezárta a beszélgetést. Megvolt a tájékoztatás, mást nem akart.

- Megyek, megmondom annak a fiúnak, tudod, a hajléktalannak, hogy hol söpörjön, mert sose lesz meg a munka - dűnnyögte mentében, én meg nézhettem a hátát.

A hajléktalan ember, akit alkalmaz, kap enni, inni, és a szuterénban még jó kis lakhelyet is kialakított neki Manyi. A férjét meg harmincöt év után kidobja, mint egy rossz, lyukas kabátot, amit már megfoltozni sem érdemes, így mehet a kukába, mert nem látja már hasznát.

Kovács István József

A tenger

Bölcső és sír a tenger,
Mélység és hullám-magasság,
Szélfő tükör, kavargó örület,
Cseppfolyós élet létezés... forma,
Történelemnek és titkoknak torka.

Glóbus elem,
A föld sós vére,
Holddal lüktető szív,
Ár-apály hatalom,
Tenyéren hordozó kékség,
Magávalragadó szépség,
Mélység... elnyelő,
Felhőbe emelő,
Vitorlát mozgató szelek barátja,
Sziklaszirtek megkínzó korbácsa,
Ellensége tűznek és paráznak,
Hatalmas Isteni varázslat.

Kecskemét, 1991.

Végítélet

A kárhozott világ beleremeg,
Hét szűk esztendő következik.
Az elvadult ember kivetkezik
Emberformájából... vétkezik.
Elvakult kéjjel öl, s rabol.
Istenét eldobva sátánnal szövetezik.
Nem érzi! - A végítélet következik!
... hogy megtisztuljon újra a világ?
Most az emberiség járja a kálváriát,
Bűneiért bűnhődve és beleremegve
Önmagát feszíti meg, keresztre.
Nem tudni, lesz-e majd feltámadás?

talán meg sem találja. Alatta volt a kopott buksza. Ki gondolta volna, hogy befér az éjjeli lámpa alá? Dörzsölt a nyanya.

Csalódás érte. A fekete bukszában kétezer forint volt. Mire megy el a nyanya lóvéja? A mutter szedi el tőle? A rohadt gázszámlára? Meg még mire?

Le van szarva. Két lepedő! Ez van. Talán a Boronkai csajnak lesz zsozsója. Ha jól megdugja, még osztozik is. Hát jól meg fogja dugni, hogy sokáig emlékezzen rá.

Leszaladt egy felesre a sarki csehóba. Visszatérve ribillió fogadta.

Hívd a rendőrséget, Petikém! Na, mi van már megint, megöltek valakit? A pénzem! Kiraboltak! Ugyan már, nagy, ne izgasd fel magad. Mennyit vittek el? Kétezret? Kár a gőzért! Annyiért a fülüket se hegyezik a zsaruk. Jól emlékszel, hova tetted? A buksza üres? Biztos, hogy abban volt? Elraktad valahova, majd előkerül. Csak ne csinálj patáliát, nem vitte el senki. A mutternak meg ne említsd! Tudod, milyen idegroncs.

Nyugi, nagy, nyugi! Most lelécelek, mielőtt a mutter hazajön. Majd ha visszajöttem a Balcsiról, segítek megkeresni. Meglesz! Addig ügyse költesz semmire. Vagy igen? Na látod! Csak semmi riadalom!

Németh Dezső

Ügek vallomásai

Emese mesevilág
ága a végtelennek
örökké bomló virága
gyümölcsös
szerelemnek

*

kieg a gyöngy az égről
elvész örökre fénye
gurulj csak
csillag Göncöl!

hajadba rakj halottnak
veled elmúlt az árnyék
veled
csillagok futnak

széppé varázsol ágad
égfa termeted éget
bennem
csodáid járnak

*

magamhoz fogom
szarvas asszonyom
égi jel oltáromon

oltáromon egészszé
lényegülsz

csöndbe rejtett arcomon
arcod fényére ébrednek

gyönyörűm! érted járkálok
kavicsok gyöngyein

Perlinger Ferenc

Három nehéz hónap...

A nej határozott. Lesz lakástatarozás. Az asztalos szétszedte a konyhát. A kövező széttörte a kövezetet. Jöttek a festőművészek. Kapartak, vakartak, smirgliztek, gletteltek, meszeltek és sört ittak.

A kutyus az erkélyről beszökött. Négy mancsával megmérte a mész hőmérsékletét. Éktelen ugatással lábujjegzeteket készített a lakás összes helyiségében. A szomszéd be akarta törni az ajtót.

Alvás széken, sámlin, hokedlin. A férj örülni és őszülni kezdett. Kötelet keregett. A nej rászólt:

- Te vad tulok. Erre rohanás. Hatalmas robaj. A nej keresztet vetett és az ablakból kinézett az utcára. Megnyugodott. Nem látta a párját a kövezen. A kis házból, a fontos helyiségből tompa hangokat hallott. Kitépte az ajtót. A férj csücsült és nyögte a magát. Az idegesség megtette a hatását.

A kutyus a konyhába került. A parkettás belekezdett. Fűlsiketítő csiszolás, por, majd portalanítás. Lakk és ecset elő. Már kente is. Az utcáról ugatás hallatszott. A kis gombóc kinyomta a konyhaajtót és a jelre válaszolni akart. Jaj. Útban volt a bödön. Zsupsz. Ott állt négy lábon a lakkban beragadva. Vonyított. A szomszédok kihívták az állatvédőket. Pankrációs küzdelem a kiszabadításáért. Fürdőkád, hígító, szappan, tus. Megrázta magát. Árvíz a fürdőszobában. A kis gazdi, mint a szennyes ruha, teljesen beázta.

Három hónap kín, szenvedés, mosoly-szünet után vége. Ráment a spórolt pénzük, a nyugdíjuk, a kosztüm, a kabát,

meg a férj jégergatya gyűjteménye. Ott térdeltek a frissen lakkozott, fényes szoba sarkában. Összetett kezekkel imát mormoltak. Az ÁMEN után a férj élete párjának fülébe súgta: "Bizony igaz volt az én kis nejem szava, ráfért a lakásra egy kis kozmetika. "

Rudnai Gábor

Kilenc

Kilenc évig kell érlelni a verset. Kilenc hónapra születik a gyermek. Bokszban kilencre kellene felkelned, tíz után késő. Mindig csak kilenc. Ihatsz is rá, ha nem vagy absztinens.

Kilenc, kilenc, kilenc.

A hivatalnak csak kullancs: kliens, az irodalmi életnek különc, az állam nyakán nonprofit kolonc. Lehet, hogy ember, homo páciens? Nekem nyolc. Kevés? Egy híján kilenc.

Kondor Jenő

Menedék

Rejtőzöm kis virág szívébe
levél alá szótlantul
főlöttem napsugár fehérlik
s a zivatar robogva elvonul

Kelényi Angelika

Manyika - Válás

A férfi most is ott ült, ahol szokott. A lakásuk ajtaja mellett, az udvarra kipakolt asztalnál, az ócska hokedlin. A ruhája is a szokásos kék mackó volt. Jobb kezében cigaretta, ballal a reggeli újságot markolta, mint minden nap. Ahogy beléptem az udvarra illedelmesen köszönt, aztán újra beletemetkezett a napi sajtóba, és füstölt békésen, azoknak a munkanélküli férfiaknak a teljes nyugalmával, akik tudják, hogy ők már hiába is keresnének, senki sem alkalmazná őket. Túl öregek, túl régen kiestek a szakmából, vagy nem teljesen egészségesek. Az irodám ajtaját nyitogattam serényen, amikor szinte a semmiből mellettem termett Manyi, a fent említett férfi neje, és egyben a ház házmestere. Piros-vörös haja az égnek állt, szétnyíló, virágos, jobb napokat látott nejlön otthonkája alól kikandikált passzentes lila cicanadrágba gyömöszölt lába. Idegesen rágcsálta a szája szélét, aztán nekiállt sutyorogni a fülemben:

- Te! Figyelj! Hallod? Elválok az embertől! Ránéztem azzal a gondolattal a fejemben, hogy megérdeklődöm tőle, vajon mi a fészkes fene közöm van nekem mindehhez reggel kilenckor, a félig nyitott iroda ajtajában. Ehelyett azonban csak annyit böktem ki roppant bölcsen: - Nocsak. Ezt Manyi úgy értelmezte, hogy érdeklődöm a magánélete iránt, és belefogott az ura csepülésébe.

- Hát bolond ez! Te! Nem vetted észre? Hát teljesen elment mán az esze újabban!

Képzeld! A múltkor leöntötte a Horváték kocsiját kromofággal! Aszt észrevették, hogy ő volt! Fizethettem ki a motorháztetőt! Aszt mér' öntötte le? Na mér'? - tette fel nekem a költői kérdést, majd azonnal meg is válaszolta:

- Hát azért, mer' azt mondtam neki, hogy ocsmány népek ezek a Horváték, mindig az útban parkolnak, nem érdekli őket, hogy ott nem tudom kitolni a kukákat, le kéne önteni a kocsijukat kromofággal, aszt többet nem parkíroznának oda. Na. Ez a barom meg leöntötte, ne! Hát normális? Ha azt mondom, hogy ugorjon a kútba, tán beugrik?

- Ezért akarsz elválni tőle? - kérdeztem hitetlenkedve, mert én nem úgy láttam, hogy a férje hibbant lenne. Egyszer még ki is mentett az irodából, amikor magamra csuktam, aztán csak úgy tudtam kiszabadulni, hogy valaki kívülről kinyitotta a zárat. Bonyolult szerkezet, meg rossz is, de a lényeg az, hogy a Manyi férje húzott ki a csávából. Szerencsére akkor is ott bagózott a szokott helyén, így csak kiabálnom kellett, és jött is kimenteni szorult helyzetemből. Tényleg nem tűnt dilisnek. Manyi a fejével a férje felé bökött és folytatta:

- Te nem látod, hogy bolond? Emlékszel, amikor a múltkor fel kellett törni az udvar követ, mert eldugult a vezeték? Na az is miatta volt. Hozott húst a boltból. Ronda volt. Mondtam neki, hogy vigye, ahová csak akarja, én meg nem sütöm ezt a rusnya darabot, tőlem a budiba is dobhatja!

- És? Beledobta? - vigyorogtam, mert nem hittem, hogy bárki bedob a WC-be két kiló húst.

Lévai Wimmer Mária

Hajnali fák

Látjátok-e, a hajnali fák
lombjai lehullnak őszi idején,
és a jó anya-ágak
értük lehajolnak...

Értitek-e, alkonyi kedvünk,
s a szomorú fák komor
hangulatát a szélben,
ahogy viszi az őszi dalát...

Bennem harangok zúgnak,
borús kedvem lassan elszáll,
s a hajnali fák lombján
átragyog valami szűrt fényt...

Kulimár János

Búcsúzás

Ránk tör a
vadul tomboló északi szél,
lépteink üteme
durva köveken ropog.
A réteken nincs már vadvirág,
és a zárt ablakok mögött
haragvó tüzek
lángja lobog.

Végtelen kopárság mindenütt:
amit átleng a búcsú csendje,
és bábeli tornyok dőlnek halomra.
Még együtt járjuk a régi helyeket,
de Te már nem felelsz,
csak a nyüzszítő szél felel hangomra.

Magyari Barna

Kiporciózva az élet

csak áztatás ez vagy valós szárnyalás
szürke velőről vénára röpködök
vajon a gének kalitkájába ma
ki szórja be az őszi örömet

az ábrándozás klaviatúráján
szemed s tested a legfontosabb betű
nemek koktéjlja a szerelem de a
gyönyört kikeverni sosem egyszerű

a világertelmezés egy kis műszer
mely naprakészen jelzi szoknyád hosszát
máskor a képzelet munkagépei
a csókokat ajkadig visszabontják

bájos vonásaiddal durrogatok
házilag gyártott petárda a véglet
de bármekkora verset is álmodom
kiporciózva tálkámon az élet

Zárójelentés helyett

amikor egyedül vagyok fullánkjával
szúr a semmi felhőlyagzik az értelem
a vers nevű kórházzszobában csend-nővér
a világ sebeit kötözi énelem

a magány túl tömény infúziójától
megmozdul az is mi nem igaz csak álom
ha közelebb megyek magamhoz látom a
Körös-Sárrét fekszik agyamban az ágyon

zárójelentés helyett az élet-doktor
énem fogantyúját adja a kezembe
s ahogy ide-oda pakolom önmagam
csontomban koppan ami nincs de lehetne

Zaicsek Balázs

Tőgytanács

Rémisztően furcsa éjszaka volt. Még a
szúnyogok sem mertek zizegni. Az
ablakokat már mindenki bezárta, a
redőnyöket már mindenki leeresztette,
mert előre érezték a veszélyt. Az ágyak-
ban reszkettek az alvók ajkai. Álmában
mindenki szorongott. Érezték a vad
erőket, amiket a szél a pajtából hozott
magával.

A pajtában égett a lámpa. A tehénvilág
befolyásosai a rögtönzött emelvény előtt
tolongtak. Senki nem szólt, csak halk
kérődés hangja szivárgott az egyik
sarokból. A javarészt vénekből álló gulya
a szószólót várta. Szinte rágni lehetett az
izgalmat. Talán épp azon kérődzték a
sarokban. Kisvártatva előkerült a várva
várt előadó.

Milkotov tőgyvezér köztisztületben álló
bika volt. Lassan és komótosan lépdelt az
emelvényhez. Amikor odaért még a füles-
bagoly is elhallgatott, amely a szomszéd
fáról kémlelte az eseményeket. Milkotov
lassú lépteit döngését visszhangozta a
pajta minden fala. Ahogy az apró tribün-
höz ért, megállt, majd egy erőteljes
rúgással ráugrott. Csend honolt a terem-
ben.

- Tőgytársak! - kiáltotta el magát. -
Tőgytársak, baj van... A Szarvasmarha-
unió bajban van! A haza el fog veszni! Mi
mind el fogunk veszni! Hatalmas bögés
követte a szavait. Egyik mű a másikat
követte, de értelmes hozzábögés egy sem
született. Milkotov csendben várt. Még
csak utalást sem tett arra, hogy a
körülötte állók csendjére vár, de nyugodt
és fegyelmzett szelleme lassan rátele-

pedett a többiekre. A pajtában
hamarosan sri csönd honolt.

- Mit tegyünk, tőgytársak? Arra vagytok
kíváncsiak mit tegyünk?

- Mit tegyünk, Milkotov tőgytárs? -
kiabálta be az egyik jelenlévő fiatal bika,
szinte még boci.

- Jó kérdés, barátom, jó kérdés. De most
nem ez a kérdés! - a fiatal bika ijedten
lépett hátra, majd lehajtott fejjel befogta
a tehénlepényesőjét, nehogy ökröt
csináljon magából.

- Mi itt a kérdés? - tette fel magának igen
bölcse Milkotov. - A kérdés az, hogy mi
a baj?!

- Mi a baj? Mi a baj? Mi a baj?- visszhan-
gozta az egész pajta. A gulyán ismét úrrá
lett a félelem. Bonyolult találgatásokba
kezdtek, rémület játszott a hangjukban.
Senki el sem tudta képzelni, mi lehet az,
ami ekkor a veszélyt jelent a tehén tár-
sadalomra. A nagy vita még a Hold
kíváncsi tekintetét is a pajtába csalta.
Bár bevilágított az ablakon, a marhák
elméjét nem tudta felvilágosítani. A
hosszadalmas bögések helyét, lassacs-
kán ismét a csend vette át.

- A baj az, kedves tőgytársaim... Ezt nem
is lehet elmondani! Megmutatom! - ekkor
Milkotov egy furcsa táskát hozatott a
színpadra. Kinyitotta. A táskában tej,
tejföl, kefir, sajt, túró és vaj vagy mar-
garin volt.

- Áll az aludttej! - kiáltotta be egy tehén,
de pár bika hamar kitessekelte. Majd
visszajöttek, de nélküle.

- Tőgytársak, baj van. Nézzétek ezt a
tejet, amit a patámban tartok. Szerintetek
mi ez? Tej? Nem, ez nem tej. Ez reggeli ital.
Na, és ez? Ez se vaj, ez margarin. Vagy ez?
Ez meg növényi eredetű sajt. - Milkotov nem volt biztos

benne, de mintha az egyik sarokban azt pusmogták volna, hogy a tehénsajt is növényi eredetű. Nem akart vitábaszállni a tőgyvezér.

- Mire következtettek mindebből? - kérdezte igazán családias hangon Milkotov. - Arra, kedves tőgytársak, hogy az embereknek nem lesz már ránk szükség. És mi következik akkor?

- Én tudom! - kiabálta lelkesen az a kölyök bika, aki az imént is túl szószátyár volt. - Végre elkövetkezik a jól megérdemelt pihenés, megvalósul a köztőgyizmus, ahol a bőség lucernájából mindenki egyformán vehet!

- Nem, te marha! - kiáltott rá Milkotov. Ekkor már kétség sem fért hozzá, ökor lesz, mindörökre. - Ha az embereknek nem lesz már ránk szükségük, akkor mindnyájunkat vágóhídra terelnek, és egész népünk odavész. Talán egy-két marha marad még háztájiba, de meddig elég az? Nézd meg, mindjárt kihalnak szürke testvéreink...

A gyász csöndje telepedett rájuk. A színpadhoz közel felébredt egy légy, de egy marhafarok csakhamar jobblétre szenderítette. Nem zavarhatta őket semmi. Mind kívánták a csendet, maguk miatt is, és a szürkék miatt is. A tőgyvezér mégis magához ragadta a szót.

- Nem akarjuk ezt, igaz? - a többiek helyeslően bólogtak. - Túl akarunk élni, igaz? - ismét elégedett bógés kísért a kérdést. - Tőgytársak, ne féljete, én tudom a megoldást! - szinte felforrt a levegő, ijedtében még a kíváncsi bagoly is elrepült a szomszéd fáról.

- Milkotov! Milkotov! - kezdte harsogni a gulya.

- Bemutatom a megoldást, tőgytársak! - szavai hallatán két ereje teljében járó

bika kirúgta a pajta ajtaját, amin két disznó rőfögött be üdvözlően. A tömeg elhallgatott. Míg a disznók a tribünhöz értek, épp olyan fagyott csend telepedett a tehenekekre, mint mikor a tőgyvezér érkezett meg, de ezúttal gyilkos szándék szaga vegyült a fojtott szuszogásba. A vendégek azonban fegyelmezetten, félelem nélkül meneteltek, majd felmászta a színpadra.

- Ők, majd ők segítenek! - kezdte Milkotov.

- Fasírtiszták! - kiáltotta be valaki a tömegeből.

- Tőgytársak! - üvöltötte el magát a vezér. - Higgyétek el, nekem is épp annyira fáj. Higgyétek el, megértelek titeket! Hát hogy ne érteném az én tőgytársaimat?

- Tőgyed sincs! - hallatszott egy tehén gyűlölettel bögése.

- De hát tőgytársak, nincs más kiút! - erre, ha nem is teljes, de csend lett. - Hadd beszéljenek!

- Tisztelt tehenek és bölcs bikák! - kezdte az egyik disznó - A nevem Ribbentröff. Mostan itt én képviselem az egész Disznóságot! Azért jöttünk mi el, hogy segítsünk nektek. Hosszú históriát kéne elrőfögnöm, de legyen elég annyi, hogy mi tudjuk a megoldást.

- Rőföj csak! - kiáltotta be valaki.

- Nincs rá szükség! - felelte Ribbentröff.

- Da! Da szükség van rá! - mondta furcsa tájszólásban az egyik tehén.

- Rőföj csak! - kiabálták többen is.

- Úgy van! Úgy van! - visszahangozták.

Ribbentröff kérdőn pillantott a titkárára, majd a tőgyvezérre, de nem kapott választ fel sem tett kérdésére. Eltöprengett, mondja-e, vagy sem, de mivel nem akarta, hogy a fokozódó lincshangu-

lat átcsapjon löncshangulatba, belekezdett.

- Az egész egy szörnyű áprilisi napon kezdődött. Akkor, amikor megszületett a csirkesonka. De az emberiségnek ez nem volt elég, hamarosan jött a csirkekolbász, csirkehurka, csirkesajt. Ha ezekre nem is, de a csirkeburgerre biztosan emlékeztek. A csirketársadalom disznóságai a disznóság ellen elviselhetetlenek voltak. Cselekednünk kellett. Az is nyilvánvaló volt, hogy ez egy másfajta háború kell hogy legyen, mint amit a ludakkal vívtunk, hisz a túlerőnek meg kellett adnunk magunkat. Nem tehattünk mást, ki kellett fejlesztenünk egy vírust, a csirkeinfluenzát, és így meggyőzni az embereket arról, hogy ne egyenek annyi szárnyast. Ez... - szavába vágta.

- És a kergemarhakór? Azt is ti csináltátok? - kiáltotta be valaki.

- Mi. - vallotta be nagy sóhaj közepette Ribbentröff. A tömeg zúgni és mozgolódni kezdett.

- Toros a helyzet - jegyezte meg Milkotov -, szóval, inkább mondj valami jót is.

- De hát ne tehenkedjete a múlt! - rőfögte - Felejtséte el! Mi most össze kell hogy fogjunk! Ha hiszite, ha nem, mi most egy cipőben járunk. A tudományos hátterét hiába is magyaráznám a szivacsos agyatoknak... - szavait hatalmas felzúdulás követte. Egy vén tehén fel is ugrott a színpadra, de egy biztonsági bika visszarúgta.

- Nem úgy értettem! A lényeg az, hogy be kell látnotok, a csirkék, egyszerűen... nem kívánatosak. A csirkevilág a kulcs a sikerhez. Szerződésre kell lépünk ellenük. A kecskék ugyanúgy jártak, mint ti, de ők azonnal látták, hogy igazunk van!

- Disznók! - üvöltötte az egyik bika, de

nem érte el célját, mert ez mindennapos sértés a sertések közt.

- A Pireneusokban könnyebben ment... - suttozta Ribbentröff titkára.

Milkotov hátravonta őket egy szénakazal mögé. Párszor körülnézett, odajött-e valaki, de a biztonságiak jól vigyáztak, senki nem jutott rajtuk keresztül. Ribbentröff hangjában idegesség játszott.

- Elegem van ezekből a nyamvadt köztőgyesekből! Én idejövök, hogy egyezkedjünk, erre... Hogy lehetnek ennyire korlátozottak?! Ezek nem látnak át a karám falán?

- Nyugalom, megkötjük mi azt a szerződést, pont úgy, ahogy megállapodtunk. Őket meg csak bízd rám!

- Jó, még ma éjszaka elkészítem a Ribbentröff-Milkotov szerződést, és...

- De kérlek... Nem lenne jobb név a Milkotov-Ribbentröff paktum?

- De... - legyintett csülkével Ribbentröff.

- Nekem mindegy. A lényeg, Csirkeország felosztása. A többi nem érdekel! Mi megüünk is. Heil Pigler!

A két disznó szinte kimenekült a pajtából. Milkotovot körbevették a marhái.

- Mi lesz? - kérdezte az egyik.

- Hogyhogy mi lesz? Ne féljete, nem ittam meszes tejet. Tudom én, hogy egy efféle háborút nem hagynak majd a kakasok, meg a buldogok sem igazán férnek a bőrükbe. De ne féljete, felkészültem én már mindenre!

- Mit üzenjünk a tőgytitkárnak?

- Semmi különöset, nyugodtan írjátok meg, hogy az álca bejött: fejőstehennek néztek minket, de lassan előveheti a medvebundát! - Milkotov szavait hallva, még a Hold is arca elé húzott egy felhőt.